

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 7. Vtrùm omnia, & singula entia proprias præsentias locales
habeant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

monstranda venire. Recognoscat ergo unusquisque demonstrationes illas, & huc applicet, prout arriserit, vel prout opus habuerit.

QVAESTIO VII.

Virum omnia, & singula entia, proprias præsentias locales habeant.

151 **N**on agimus hic de ente increato, acuri disput. 6. sed de reliquis. Quæ ad tria capita, quod ad rem attinet, reduci possunt: nempe ad substantias spirituales, quales sunt Angeli, & animæ rationales; ad substantias corporeas, quales sunt reliquæ creaturæ; & ad vtrarumque accidentia.

152 **E**t quidem de præsentia locali Angelorum, longam disputationem texunt Theologi in tract. de Angelis. In qua ut certum secundum fidem supponunt primò, Angelos alicubi esse: quia sæpe eis tribuitur locus in Scriptura, Apocal. 12. & alibi. Secundò, non esse ubique: quia sæpe etiam in Scriptura dicitur, eos locum mutare per transitum ex vno ad alium, vt Math. 4. Luc. 19. Marc. 5. & alibi. Vnde etiam constat, eos per aliquod genus motus localis moueri, & præsentiam in loco acquirere. Dissentiunt tamen in explicando, quo pacto illi in loco sint.

153 **P**rima sententia est, Angelum esse in loco per applicationem virtutis angelicæ ad corpus existens in loco. Ita videtur docere S. Th. 1. p. quæst. 52. art. 1. vbi eius discipuli varietate huiusmodi applicationem exponunt, putantes alij, fieri illam per operationem Angeli transeuntem. Alij, per quidam operationi simile. Alij, per aliqualem vnionem Angeli cum corpore, vt videtur est apud Soar. lib. 4. de Angelis cap. 4. & 5. Vaz. 1. p. disp. 188. cap. 3. Alarc. disp. 6. de Ang. cap. 2. & alios mox referendos.

154 **S**ecunda sententia est, Angelum esse præsentem loco per suam substantiam, addita tamen volitione, qua vult in hoc loco esse, aut in alio. Ita Scot. in 2. disp. 2. quæst. 6. Bonau. Gabr. Marf. & alij apud Vaz.

155 **T**ertia sententia est, Angelum esse in loco per quamdam vnionem sui physicam cum corpore, existente in loco, vbi autem corpus non est, ibi Angelum præsentem localiter esse non posse. Ita docet Vaz. 1. p. disp. 29. cap. 3. & disp. 188. cap. 7. & disp. 195. cap. 3. & 4. Quem sequuti sunt Bubalus tom. de Angelis quæst. 52. art. 1. quæstio 2. diffi. 3. Albertin. quæst. 1. theologica circa 1. Corol. dub. 11. & Alarc. supra cap. 5. & seqq. Dicunt autem Auctores huius sententiæ primò, eiusmodi vnionem esse modum spirituales, & indiuisibilem substantiæ Angeli inhærentem, ab ipsoque Angelo in se productum, non naturaliter, sed liberè; per quem totus, & totus cuilibet corporis parti vnitur. Secundò dicunt, ratione huius vnionis ad corpus, dum hoc localiter mouetur, per accidens moueri Angelum, transireque de vno spatio ad aliud, eadem numero semper vnione retentâ. Tertio dicunt, aliter posse Angelum pro suo libito mutare locum, suspendendo actionem productiuam vnionis sui cum hoc corpore, & producendo aliam vnionem sui cum alio corpore, siue distante à primo multum, aut parum,

siue ipsi contiguum. Quarto dicunt, in spatio corpore vacuo neque posse Angelum esse locatum, neque localiter moueri. Quintò dicunt, corpus, cui Angelus vnitur localiter non cuiusuis, sed certæ, & limitatæ magnitudinis esse debere iuxta naturalem Angeli perfectionem. Sextò dicunt, posse Angelum pro suo libito ab omni loco absolui, & esse nullibi. Septimò, posse plures Angelos naturaliter esse in eodem loco. Ac demum alia, quæ ex his sequuntur. Quo pacto etiam philosophantur de animâ rationali.

Quarta denique sententia est, Angelum esse in loco per præsentiam suæ substantiæ superadditam, & inhærentem ab omni corpore independentem, affixam tamen suapte essentiâ spatio locali, qualem exposuimus supra quæst. 1. Angelum enim per se esse præsentem spatio locali, per illudque independentem ab omni corpore moueri posse, non secus, atque alia entia sunt, & mouentur; nisi quòd præsentia Angeli ad spatium extensum definitiua est, proportionataque quoad extensionem naturæ Angeli debet esse. Hanc sententiam tradit, latèque explicat, & probat Soar. disp. 51. Metaph. sect. 3. & 4. & lib. 4. de Angelis à cap. 2. per multa sequentia. Eademque sequuntur Molin. 1. p. quæst. 52. art. 8. Valent. ibi, & alij. Granad. tract. 9. disp. 3. sect. 2. Arrub. disp. 154. cap. 3. Turrian. disp. 36. de Angel. dub. 7. Arriag. disp. 14. Phys. sect. 5. Franc. Alf. disp. 22. Phys. & alij Recentiores communiter. Qui omnes similiter philosophantur de animâ rationali.

Iam verò circa substantias corporeas opinio quorundam est, nec eas nec cætera eorum accidentia, præter vnâ quantitatem, præsentiam sibi propriam habere; cuncta enim cætera in quouis ente corporeo per se subsistente ab vnâ præsentia quantitatis, cui vnuntur, præsentia reddi, & vno quantitatis motu moueri. Dicitur autem quantitas (sumpro hoc vocabulo specialiter) accidens illud, quòd facit eiusmodi ens esse impenetrabile cum alijs, & partes eius inter se. Hanc sententiam sequutus est Vaz. tom. 3. in 3. p. disp. 189. cap. 4. n. 29. & alij. Consentitque nouissimè Lynce lib. 7. Phys. tract. 1. cap. 2. quatenus ait, materiam primam, formam substantialem, & omnia accidentia entis naturalis per vnâ tantum præsentiam in loco esse.

Secunda sententia magis communis est, substantias corporeas, & singula eorum accidentia, præter ea, quæ suapte essentiâ affixa sunt spatio locali, proprias præsentias habere sibi inhærentes, proprijsque motibus moueri. Ita tenet Soar. disp. 51. Metaph. sect. 5. Petr. Hurt. disp. 14. Phys. sect. 4. Arriag. disp. 14. Phys. sect. 6. Ouiedo Contr. 15. Phys. pun. 5. Fran. Alf. disp. 22. Phys. sect. 5. Carleton. disp. 34. Phys. sect. 5. Spinula disp. 10. Phys. sect. 6. & alij. Qui pariter etiam sentire videntur de accidentibus subst. antiarum spiritualium.

Propositio 1.

Angeli per præsentiam superadditam, & sibi inhærentem independentem à corporibus sunt localiter præsentem, prout tenent Doctores relati pro quartâ sententiâ.

Probatur imprimis hæc propositio argumentis omnibus quibus quæst. 1. generatim probauimus.

R 2

mus, præsentiam localem, qua quælibet res creata est præsens alicubi, accidens ipsi inhærens esse, ratione cuius habet, esse in tali spatio locali cum tali distantia ab alijs rebus independentem à quo vis corpore extrinseco distinctio ab ipsa re. Neque enim vlla ratio apparet idonea, cur talis præsentia solis corporibus, & non item spiritibus quadrare possit.

160 Id quod insuper probari potest primò. Quia, vt duo corpora independentem ab alijs corporibus possunt inter se esse distantia localiter, ita proculdubio possunt duo spiritus independentem ab omni corpore. Quid enim refert ad distantiam, quòd sint extrema, quæ distant, corpora, aut spiritus? Dices referre, quòd distantia, situs, & aliæ huiusmodi affectiones sunt propriae corporis. Fateor de situ, qui in quadam dispositione diuersarum partium consistit, quas non habet spiritus. De distantia verò diffiteor. Quæcunque enim talibus sunt præsentia locata, vt inter vnum, & alterum aliqua sit intercapedo, aliquodve interuallum, ea distare inter se dicuntur; ad quod non interest, vtrum sint corpora, aut spiritus. Dices rursus cum Vazq. solum distare inter se posse, quæ habent extrema, qualia sunt solum corpora composita ex partibus, non item spiritus indiuisibiles. Sed certè extrema corporum distantium indiuisibilia etiam sunt, eandemque proculdubio inter se distantiam habent, si, corruptis corporibus, quæ terminant, fixa persisterent. Cur ergo non poterunt spiritus indiuisibiles pariter inter se distare? Et quidem, in tuâ sententiâ Angeli vniti corporibus inter se distant. Demus ergo eos eodem spatio correspondentes permanere, corruptis, aut sublati inde corporibus; quis dicat non retenturos eos eandem distantiam? Dices fortasse, non posse ibidem sine corporibus persistere. Sed id nunquam probabis.

161 Secundò probatur propositio. Quia de conceptu essentiali cuiuslibet entis est, alicubi existere, ex suppositione quod existat, atque adeò alicubi præsentiam habere, vt quæst. 8. probabo. Sed non est de conceptu spirituum, quòd corpora existant: quia potuit Deus creare illos, nullo creato corpore, vt patet. Ergo spiritus independentem à corporibus alicubi possunt existere, alicubi que subinde præsentiam habere. Et sanè, si Deus solos Angelos creauisset, vt potuit, nescio, quo iure dici possit, fore, vt illi nec possent localiter moueri, nec possent inter se aut distantes esse, aut propinqui, aut penetrati, aut contigui; demum nec possent esse alicubi; cum tamen rerum natura essent. Ego equidem id non credam. Imo necessarium putò, vt dicebam, alicubi eos localiter præsentem fore. Quo circa censeo, in casu posito fore etiam, vt illi localiter mouerentur, iamque hic, iam alibi præsentem fierent, quasdam amittendo, & quasdam suo motu acquirendo præsentia locales independentem ab alio quopiam extrinseco. Quo eodem pacto subinde censeo, de factò eos se gerere in hoc Mundo. Corpora enim, quibus illud repletum est, respectu motus spirituum, localiumque eorum, præsentiarum non magis, quàm, si non essent, impedimento sunt hoc ipso, quòd cum illis omnibus sunt penetrabiles; vti fatentur omnes.

162 Terriò probatur. Quia Angeli independentem ab alio quopiam ente extrinseco durant in tempore eodem prorsus modo, ac durarent, si nullum aliud ens à Deo fuisset creatum; idque

per durationes sibi inhærentes, & superadditas, vt infra disp. 7. quæst. 5. ostendam. Ergo independentem etiam à corpore ipsis extrinseco, perque præsentia sibi inhærentes existunt in loco. Nulla enim idonea ratio reddi potest, cur independentem à corpore non possint esse in loco; cum, tamen independentem à corpore ab omni ente sibi extrinseco possint durare in tempore.

163 Quartò. Deus independentem ab omni corpore est præsens vbi que; quia præsens est in toto spatio corporibus vacuo, vt disp. 6. probabo: & in spatio corporibus pleno, non per vnionem, cum ipsis corporibus, sed per præsentiam sibi propriam, suam scilicet immensitatem, est præsens vt constat. Et tamen Deus spiritus est. Ergo ratio spiritus in Angelis non facit eos incapaces propriae præsentia omnino independentem à corpore.

164 Quintò. Deus potest postquam iam homo mortuus est, atque adeò dissoluta vnione animæ, & corporis, relinquere animam præsentem in spatio corporis cum ipso corpore penetratam. Quis hoc heget? Ergo aliter, quàm per vnionem ad corpus, potest spiritus in spatio corporis, atque adeò vbi que præsens esse. Et sanè, dissoluta vnione animæ cum corpore humano per mortem, non aliter, quàm alteri corpori vnitam, posse eam deferri in Purgatorium, aut in Cælum, aut in Infernum; neque aliter, quàm alteri corpori vnitam, posse eam manere in aliquo horum locorum, quandiu durauerit status separationes eius; & ex se incredibile, & contra communem existimationem Fidelium esse videtur.

165 Sextò. Esse Angelum præsentem in aliquo loco, non potest esse in eo denominatio extrinseca desumpta à præsentia corporis in eo loco existentis. Ergo debet esse intrinseca desumpta à formâ in ipso Angelo inhærente, quæ propria eius præsentia sit, Consequentia est bona. Antecedens probatur. Primò, quia vel ex ipso conceptu præsentia localis constare videtur, non posse non illam esse formam quamdam intrinsecam rei præsentis. Secundò, quia sepe acquirit Angelus præsentiam in loco per verum motum localem, quo ex alio loco ad hunc transit iuxta Scripturam citatam, n. 152. Motus autem localis intrinsecus est, & inhærens rei, quæ mouetur, iuxta consensum communem Philosophorum ex Aristot. lib. 3. Phys. cap. 3. dicente, *Perspicuum est, motum esse in eo, quod mouetur.* Ergo & terminus acquisitus per illum, nempe præsentia in loco, rei, quæ mouetur, atque adeò Angelo intrinsecus debet esse, & inhærens. Dices, iam acquirere Angelum per motum præsentiam in loco, ad quem transit intrinsecam sibi; talem enim esse vnionem, qua vnitur corpori in tali loco existentem, quæque ipsi Angelo intrinseca, & inhærens est. Verùm hoc in sententiâ Aduersariorum dici non potest, qui censent vnionem, qua Angelus vnitur corpori eandem semper permanere, quantum corpus moueatur, ipseque Angelus cum corpore, cum ipsaque vnione mutet loca. Hoc autem fieri non possit, si talis vnio esset formaliter præsentia Angeli: cum omnis formalis præsentia ex essentia sua sit immobilis, inseparabilisque ab eo spatio locali, cui correspondet. Relinquitur ergo, vt Angelus iuxta Aduersarios non ab vnione cum corpore præcisè tanquam formâ sibi intrinsecâ, sed insuper à præsentia sibi extrinseca corporis, cui vnitur, denominetur præsens loco.

loco, cui corpus ipsum præfens est. Quod fieri non posse probabamus.

166 Septimo. Non eo ipso, quod vnitur aliquid physice alicui rei existenti in aliquo loco, fit præfens ipsi loco. Ergo non eo ipso, quod vnitur Angelus physice alicui corpori existenti in aliquo loco, fit præfens ipsi loco; atque adeo aliquid aliud debet habere, quo præfens tali loco fiat. Consequentia est bona. Quia, supposito, quod vnio, qua ponitur ab Aduersarijs vnitas Angelus corpori existenti in aliquo loco, non habet prædicatum intrinsicum præfentiæ Angeli in tali loco, sed tantum vnionis Angeli cum corpore per accidens in tali loco existente iuxta dicta num. præced. Si eo ipso, quod Angelus vnitur corpori existenti in aliquo loco, fieret præfens in tali loco, eo ipso, quod quiduis aliud vniretur alicui rei existenti in aliquo loco, fieret quoque præfens in tali loco. At hoc non ita esse, quod erat assumptum propositum, probatur. Quia præfentia circumscriptiva, qua Christus dominus est præfens in Cælo, vnita est ipsi Christo existenti in loco Eucharistiæ; & tamen illa non est in loco Eucharistiæ; & vniversim, cum Deus ponit corpus aliquod in duobus locis, non habet in vtroque accidentia sibi vnita, quæ dependent per suam essentiam ab ipsis locis; caput etiam hominis vnitum est animæ existenti in loco pedis; & tamen caput non existit in loco pedis; & humanitas Christi domini vnita est Verbo diuino existenti vbi que; & tamen ea non est vbi que. Hæc certa apud omnes. Longè autem probabilius apud plerisque, posse Deum ponere quoduis corpus in aliquo loco, quin ibi ponantur cætera quæque accidentia ipsi physice vnita. Igitur, esse aliquid physice vnitum alicui rei existenti in aliquo loco, non est, esse præfens in tali loco. Et consequenter neque esse Angelum physice vnitum corpori existenti in aliquo loco, erit, esse præfentem in tali loco. Non ergo per vnionem cum corpore sed per præfentiam sibi inhærentem, & independentem à corpore præfens Angelus in loco est; prout nostra propositio fert.

167 Huiusmodi autem præfentiam Angeli esse de facto modum eius, ex dictis de præfentia vniversè quæst. 1. proposit. 3. constat. Esse autem modum spiritualem, qualis est Angelus, & non corporeum, apud omnes est manifestum. An vero, quando Angelus in spatio extenso ponitur præfens, vt plerunque fit, eius præfentia definitiua sit diuisibilis ex parte spatij, an verò indiuisibilis, satis est dubium: quia verumque est possibile, vt diximus supra quæst. 4. communisque Theologorum sententia tenet, vt testatur Cardin. Lugo tom. de Sacram. disput. 5. de Eucharist. sect. 3. num. 64. Arbitror, diuisibilem esse ferendam esse de facto: tum quia talis videtur adstrui communiter ab Auctoribus nostræ sententiæ; tum quia talis sufficit; atque adeo non est, cur maior perfectio præfentiæ indiuisibilis, vt pote similioris præfentiæ Dei, de facto adstruatur. Quemnam autem effectum formalem præstat Angelo præfentia eius, ex dictis etiam in vniversum quæst. 1. proposit. 2. constat. De præfentia quippe spirituum perinde, ac de præfentia corporum, quoad hoc philolophandum est, nisi quod hæc circumscriptiua, illa definitiua est, quando est ad spatium extensum.

168 Sed est notandum, vnumquemque Angelum penes dignitatem, & perfectionem suæ na-

turæ taxare sibi certam spheram, seu magnitudinem spatij, intra quam solum, & non vltra, præfentia eius definitiua potest extendi naturaliter. Et idem est de animâ rationali in statu separationis. (Nam dum est vnita corpori ad solum, & totum spatium corporis, cuius forma est, potest extendi). Non tamen est Angelus necessitatus ad replendum totum spatium, quod naturaliter potest, sed in minori, & minori, atque etiam in puncto indiuisibili potest naturaliter præfens poni; siue ipse pro arbitrio suo per aliquod genus motus localis, aut aliter determinet suam præfentiam, vt plerunque fit, siue ea determinetur à Deo, vt in primâ Angeli creatione; siue ea aut à Deo, aut ab alio Angelo determinetur, vt in alijs multis casibus potest accidere. Ita docent communiter Theologi cum S. Tho. 1. par. quæst. 52. artic. 1. & in 2. distinct. 2. teste Soar. disput. 51. Metaph. sect. 4. num. 2. & lib. 4. de Angel. cap. 11. Porro spatium locale maximum, quod vnusquisque Angelus naturaliter potest replere; ad quodque suam præfentiam definitiuam naturaliter potest extendere, adæquatus locus eius vocatur: inadæquatus verò quodcumque minus. Cætera, quæ de loco Angelorum, de eorumque vocatione, & motu restant in præfenti scienda, in sequentibus attingentur.

169 Ex dictis liquet, præfentiam localem Angeli in applicatione virtutis eius ad corpus aliquod nullatenus posse consistere; siue hæc applicatio per operationem Angeli transeuntem, siue per aliquid operationi simile, siue per aliquod vnionis genus dicatur fieri. Argumenta enim, facta pro nostrâ proposit. cuncta hæc relegant procul à ratione præfentiæ Angelicæ. Per eaque constat etiam, per solum actum voluntatis Angelicæ non posse determinari substantiam eius ad esse in loco, cum nullus actus voluntatis Angelicæ per se præfentia Angeli sit essentialiter loco affixa, vt constat. Quibus satis superque exclusæ manent omnes sententiæ conuenientes, præter quartam, quam sequimur. Argumenta autem, quæ contra hanc opponi possunt, aut iam soluta, aut facile ab vnoquoque solubilia manent ex dictis. Veniamus ergo ad secundam partem quæstionis.

Propositio 2.

170 Singula entia reperta in quauis substantiâ completâ per se subsistente singulas sibi proprias, sibi que immediatè vnitas habent præfentias locales; exceptis præfentijs ipsis, & earum modis.

Probatur primò. Quia denominatio præfentis intrinseca est proueniens à formâ vnità immediatè rei præfenti, ipsamque immediatè afficiente. Ergo non potest vnus ens reddi præfens per præfentiam alterius, quantumvis illud sit huic vnitum, aut aliter coniunctum physice. Vt latius argumentati sumus supra num. 165.

171 Secundò. Quia, vt fusiùs etiam ostendimus supra num. 166. esse aliquid vnitum, aut aliter coniunctum physice cum re præfente in aliquo spatio, non est, esse illud præfens in tali spatio. Ergo quantumvis omnia entia in quauis substantiâ completâ reperta sint inter se

se vnita, aut aliter coniuncta physice, per presentiam cuiusvis eorum non possunt reliqua reddi presentia eidem spatio. Necessè est igitur, vt singula proprias presentias habeant.

172 Tertiò. Quodlibet ex prædictis entibus essentialiter sibi postulat alicubi esse, atque adeò per propriam presentiam iuxta doctrinam tradendam quæst. 8. Quo circa negari non potest, talem presentiam esse illi possibilem vt quamdã eius perfectionem connaturalem, atque proportionatam. Ergo, cum nihil sit, quod impediat, ipsi erit connaturaliter debita; proindeque connaturaliter illam de facto habebit.

173 Excepi in propositione presentias, & earum modos; quia presentia se ipsis, & non per alias presentias, sunt presentes spatio locali, cui correspondent; quia per suam essentiam habent, quod subiectis accidentaliter præstant, vt diximus alibi. Modi etiam presentiarum, vt actiones, quibus fiunt, durationes, quibus durant, & si quos alios habent, non sunt presentes per alias presentias; quia harum darentur alij modi, & abiretur in infinitum. Sed vel per se ipsos quasi per se immediatè affixi suapte essentia eidem spatio, vel per presentias, quarum sunt modi; vt pote cum quibus intimè, & immediatè vniuntur, earumque subinde effectum formalem quodammodo participant.

174 Ex dictis infertur primò, in compositis substantialibus corporeis materiam primam propriam habere presentiam distinctam à presentia formæ. Sicut & forma propriam habet distinctam à presentia materia. Imò vniõni vtriusque propria, & distincta ab alijs presentia competit. Tantumdemque de subsistentia ambarum dicendum est.

175 Secundò infertur, in eisdem compositis omnia, & singula accidentia, præter excepta, singulas presentias proprias habere, vt quantitates, qualitates, potentias, habitus, actiones, aut passiones, &c.

176 Tertiò infertur, singulas partes integrantes huiusmodi substantiarum, & accidentium, singulas quoque partiales presentias habere. Quia pro istis omnibus militat eadem ratio.

177 Quartò denique infertur, in substantijs spiritalibus pariter esse philosophandum; atque adeò dicendum, singula cuiusvis Angeli, aut animæ rationalis accidentia, (præter presentias, & earum modos), vt species intentionales, habitus, actus intellectus, & voluntatis, & si quæ sunt alia, singulas quoque proprias presentias locales habere.

178 Sed obiicit aliquis. Quamuis vnum ens non possit reddi præsens localiter per presentiam alterius iuxta dicta; possibile tamen est, vt plura entia per vnicam presentiam localem, quæ omnium indiuisim sit propria, presentia fiant, maxime, quando illa inter se sunt intimè vnita, vt sunt substantia quæuis completa, eius accidentia, partes essentielles, & modi. Superflue igitur pro istis omnibus totidem presentia locales de facto adstruuntur; tametsi sint illæ possibiles: siquidem per vnam illam, etiam possibilem, quidquid omnes istæ præstant, præstari potest; frustra quoque præstantur per plura, quæ possunt per pauciora. Respondeo, esse ea presentia, quæ indiuisim sit presentia mul-

torum, entium, metaphysicè sit possibilis, connaturaliter tamen non est possibilis. Sicut non est connaturaliter possibilis presentia, quæ indiuisim faciat presentes omnes partes corporis integrantes; tametsi ea citra dubium possibilis metaphysicè sit. Ratio omnium est: quia vnumquodque ens, vt habet essentiam propriam distinctam ab essentijs aliorum, ita iure quodam naturali vendicat sibi proprias passiones, quoties eas habet possibles independentè ab alijs entibus, vt iure quodam proprietatis suam secum supellectilem habeat, quæ non sit communis alijs entibus. Quare, etsi sit possibilis simpliciter passio pluribus entibus communis; si tamen ad idem munus præstandum sunt alia etiam possibles singulis propriæ; istæ, non illa, connaturaliter debentur; proindeque illa naturaliter non censetur possibilis.

Hic quærent aliqui, quam presentia ab alijs differant specie. Eandemque questionem in plurimis materijs repetunt, eodemque iure possent, imò & deberent, in omnibus, vt procederent consequenter: cum tamen ea rediuncta ad terminos generales vnica quæstio sit ad Logicam spectans. Videantur à nobis scripta in Pharo Scient. disput. 17, quæst. 8. 12. & 14. Vbi regulas generales dedimus ad dignoscendum, quinam conceptus obiectiui, seu termini, & qua ratione specie diuersi dicendi sint, quinam verò secus. Per quas regulas singulis applicatas materijs facile sciemus, quinam earum termini differant inter se specie, & quinam non item; vitato interim molesto labore, scribendi, ac toties repetendi quæstionem prædictam. Quam nos propterea tam hic, quam alibi omittendam censemus.

QVÆSTIO VIII.

*Verum aliquod ens creatum absque
omni presentia locali, atque
adeò nullibi possit
existere.*

CERTUM est primò, Deum ab omni presentia locali non posse absolui. Quia per suam immensitatem essentialiter est ybique iuxta dicenda disput. 6.

Certum est secundò, nullum ens corporeum posse naturaliter esse absque omni presentia locali, atque adeò ex necessitate natura alicubi esse debere. Quia presentia localis, siue vbiatio vt minimum est naturalis passio entis corporei naturaliter illi debita; proindeque naturaliter ab eo dimanans.

Certum est tertiò, entia spatio locali affixa, vt presentia, & earum modi, nullatenus posse absolui à locis, quibus essentialiter sunt affixa. Vnde de cæteris solum entibus procedit quæstio.

Dux ergo supersunt difficultates. Prima, vtrum ens spirituale, vt Angelus, possit naturaliter ab omni presentia absolui, & nullibi existere. Secunda, an sit possibile, saltem de potentia Dei absolui, vt aliquod ens seu spirituale, seu corporeum absque omni presentia locali, atque adeò nullibi existat.

Circa